

Estructura agrícola

A finals de la dècada dels 50, l'estructura agrícola de gran part de Catalunya es basava generalment en unitats de producció, com eren les finques de les masies o cases de pagès. Depenent de la seva entitat o grandària, aquestes podien no arribar a produir el que necessitaven per la seva autosuficiència, ser autosuficients, o tenir excedents de producció. Per a l'obtenció d'aquests resultats hi havia diferents factors primordials: l'extensió de les masies, la seva situació en relació a l'aigua, –ser de secà o regadiu–, i la seva gestió. En totes elles, i pel que fa a l'alimentació, els seus estadants tenien una autèntica autonomia, produïen quasi tot el que necessitaven de cereals –pa, i aliment pel bestiar– verdures, llegums, carn, ous, llet, oli, vi, etc. Per aquest motiu tots els diferents camps de cada finca, per dolents i de difícil accés que fossin, estaven conreats. Aquest fet feia que gairebé tots els animals d'aprofitament cinegètic tenien, a més del seu refugi de depredadors, les seves necessitats alimentàries cobertes. Els bàndols de perdius que se la campaven pels voltants de les masies, igual que els conills, emparats per la seva protecció.

Amb els anys, va començar a aparèixer certa precarietat en l'agricultura artesanal que es practicava a la zona, fet que va coincidir amb una major industrialització del camp, i un bum urbanístic. Això va fer que moltes cases de pagès, en no ser rendibles, es van tancar i els seus amos o masovers, se'n van anar a viure als pobles i a treballar a la indústria.

Fins els anys 60, la ramaderia practicada per aquests petits centres de producció, era familiar, amb algunes vaques per munyir i vendre la llet sobrant en els pobles veïns, els vedells els venien per carn, també engreixaven els seus porcs pel consum, igual que gallines, ànecs oques, pollastres i conills. D'aquesta ramaderia s'ha passat a la ramaderia industrial en grans granges, tant avícoles com porcines, immenses explotacions intensives de vacum de llet, o extensives de vacum de carn. Per això l'agricultura ha sofert uns canvis radicals, doncs de poder alimentar unes famílies que vivien del que produïen les seves finques, s'ha passat a utilitzar aquestes finques per la producció de l'aliment necessari per la ramaderia que s'hi estableixi.

Tant l'alimentació de les aus com la dels porcs, és fa mitjançant els pinsos compostos. Actualment poc hi tenen

a veure en l'agricultura desenvolupada en les finques en les que hi ha construïdes les granges. Ara, pel que es refereix al vacum, qualsevol explotació, perquè sigui rendible, ha d'estar recolzada en la terra de la finca.

Es a dir: Si parlem d'una explotació de vacum de llet, hem de tenir una producció de farratge suficient en la finca per poder alimentar les vaques de l'explotació. Per això, disposarem de tota la superfície de terra per conrear el farratge, i en la finca no podrem tenir-hi uns altres conreus que no siguin estrictament destinats a alimentar les vaques de l'explotació. Passa de la mateixa manera quan l'explotació és extensiva, i el que hi ha són vaques per a la producció de vedells de carn. La majoria dels propietaris han intentat rendibilitzar las seves finques, establint-hi explotacions d'aquest tipus, ja que actualment, amb el preu de la carn i les subvencions que reben de la U.E., hi ha certa viabilitat per a aquestes propietats.

Què ha suposat això per a la caça? Doncs per les perdius i conills, una autèntica ruïna, –principalment per les perdius–, al desaparèixer del seu hàbitat natural la majoria de les fonts alimentàries que necessiten en determinades fases de la seva vida, i que trobaven en els conreus alternatius que es produïen abans. En canvi ara s'ha abandonat el conreu dels camps, deixant que l'herba creixi lliurement com aliment principal i únic per a les vaques extensives.

Ocells migratoris

Abans les espècies migratòries es movien amb la precisió que els donava el clima, doncs les temperatures estaven d'acord a cada estació. Actualment, crec que degut al canvi climàtic, la diferència estacional pel que fa a les temperatures ha disminuït, arribant al sùmmum la temporada passada. Degut a les elevades temperatures de la tardor-hivern, a tota Europa, moltes de les aus migratòries no es van moure dels seus països d'estiu.

També anys enrere, a l'haver-hi gran quantitat de material cinegètic bàsic, –conills, i perdius–, fora dels caçadors especialitzats, ningú es dedicava a les espècies migradores, –tudons, becades, tords, etc.–, però avui dia en dedicar-s'hi els nous, els resultats han baixat considerablement.

Caça major

Pel que fa a la caça major, ha passat ben bé el contrari. A finals dels 60 era estrany el dia que s'aconseguia aixecar algun senglar del jaç, doncs aquests no abundaven. Quan s'aconseguia abatre'n un, era com una Festa Major, era passejat pel poble, com abans es devia haver fet amb els llops. No amb el mateix significat, d'eliminació o extermini d'un depredador ferotge d'animals domèstics i algun, fins i tot, assassí de persones, sinò com a font d'aliment cinegètic, necessari en aquella època en moltes morades.

Per temporada es podien abatre de 12 a 20 animals, i la colla quedava contenta amb aquests resultats, doncs no hi havia possibilitat de caçar-ne més.

Què passava? Que el senglar era una espècie molt escassa, genèticament pura, i amb un hàbitat de difícil subsistència.

El genotip pur del "Sus scrofa", feia que l'animal es reproduís només una vegada a l'any, el nombre de cries

